

Szerelőszalagon a Duna felett...

Tizennyolc hónappal ezelőtt, egy júniusi délutánon, „A Duna hullámain” néhány közismert taktusa után, *Egressy István*, a soros rádióbemondó bekonferálta a fenti címen induló új műsorsorozat első adását. Azután ismét néhány taktus, és amikor „elúszott” a zene, megszólalt kissé elfúló hangján a riporter: „Az épülő Erzsébet-híd pesti kapujának a tetejéről jelentkezem...”

Igy kezdődött. És azután tizennyolc hónapon át szinte hetenként találkoztam újdonsült ismerőseimmel, a Ganz-MÁVAG Hídigyár szerelőivel, a Hídépítő Vállalat dolgozóival, szegecselőkkal, tervezőkkel, hegesztőkkel, mérnökökkel, betonozókkal, darusokkal. (Egyébként a hídszerelők az építkezést látogató újságírókat, fotósokat úgy tették próbára, hogy megmászatták velük a szerelőszalagot. Ha sikerült, akkor nyilatkoztak — de csak fent, a 43 m magas kapu tetején! A rádióriporter sem volt kivétel...)

Nem kis időbe tellett, amíg a szuszogástól szóhoz tudtam jutni és bemutatkozhattam a főszerelőnek, *Mihály János* bácsinak. Rövidesen kiderült, hogy régi ismerősök vagyunk: a lakihegyi antennatorony újjáépítésénél már találkoztunk. Ott 160 m magasban, „szabadtéri irodájában” fogadott, nem csoda, hogy itt is a legmagasabb pontot választotta beszélgetésünk színhelyéül. Ott egy szál kötélén lógó „kasban” vittek föl a toronyba, itt gyalogosan kellett felmászni. Ott a „túra” gyomorkeveréssel járt, itt pedig egy hétig tartó izomlással.

Azután 1964. április 14-én a Kosuth rádió a déli híreket megszaki-
tva, helyszínről, „élőben” közvetítette az új Erzsébet-híd építésének legizgalmasabb pillanatát. Beemelték a hídpálya első 12 méteres, 112 tonna súlyú szakaszát.

Vogt Károly, a főépítészvezető helyettese, aki egyébként edzett riport-alany — hisz sokszor beszélt a rádió mikrofonja és a tv kamerái előtt — megilletődve beszélt a munka sikeres végrehajtásáról. De az én hangom is remegett, amikor ott álltam az új híd első darabkáján...

Egy alkalommal „rocsón” vittek a budai oldalra. A rohamcsónak vezetője, *Czomba Józsi* bácsi vágyakozó szeretettel beszélt arról, hogy milyen jó lenne ott fent dolgozni a szerelőszalagon. A befüggesztés napján már itt találkoztam vele. Biztonsági öv volt a derekán, de a kötelet már a vállán átvette vitte... Büszkén lépegetett, nagyokat dobbantott a lábával a vasszerkezeten. Próbálgatta, bírja-e a terhet. Huncutan

Budapestre vonatkozó újságcikkek				OSZTÁLYOZÁS	
Szerző:		<i>Mátyás János</i>		Tárgy	<i>Grh. 2</i>
Cím:		<i>Szerelőszalagon a Duna felett...</i>		Hely	<i>Beművelési. Elnö.</i>
Forrás:		<i>Rádió és TV</i>		Idő	<i>1964.</i>
(Hely)	<i>1964. máj. 22.</i>	(Idő)	(Köl. v. fiz.)	Személy	
			(Oldal)	Helyszám	

rám kacsintott és csak ennyit mondott: *Na, mit szól a hidunkhoz?!...*

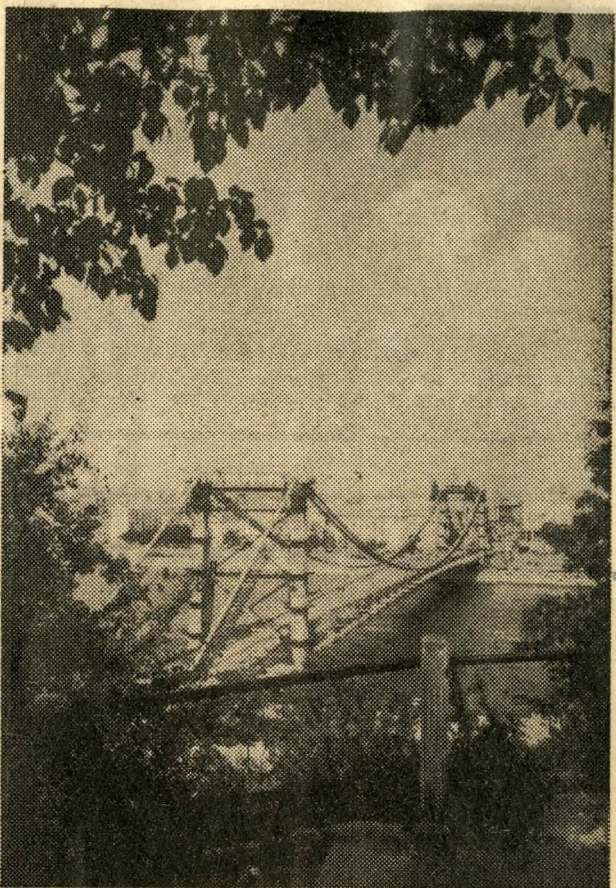
Igen, ez a legjellemzőbb. Az „ő” hídjuk! Akár csákányt, akár ceruzát, vagy csavarkulcsot forgat a hidépítő keze, dédelgetett kedvence az új Erzsébet-híd. Építés közben a sok-sok nehézséget csak ez a szeretet tudta legyőzni, csak ez tudott dacolni a téllal, amikor a 20–25 fokos hidegben szinte „odasült” a kezük az acélhoz...

A pesti és a budai oldalon a nap minden percében ott álltak a „társadalmi ellenőrök”. Budapest lakói, figyelve a szerelők akrobatákat is megsegényítő munkáját a Duna felett lebegő hidalkatrészen. Szurkoltak a sikerért, mert a hidépítőket az új híddal együtt szívükbe fogadták.

Azt hiszem, nem csodálkoznak ezek után, hogy amikor ott álltam a hídpálya első szakasza beemelésének a tanújaként, meg-megremegett a hangom. (Vagy talán attól, hogy az adás előtt két perccel csak az „üres” mikrofont szorongattam a markomban, a kábeles a kábelrel még a szerelőszalag alján himbálózott...)

És 92 nappal az első pályaszerkezet beemelése után, 1964. július 15-én 11 óra 25 perckor az úszódaruk kötözői kettőt fújtak a sípjukba, ami azt jelezte, hogy a pályaszerkezetek beemelése befejeződött. A daruk kötelei elernyedtek, elengedték a kábel-főtartókra befüggesztett utolsó, 29-ik vasszerkezeti részt és attól a pillanattól kezdve első kábelhidunk összekötötte Budát Pesttel. Ha az első beemelés volt a hidépítés legizgalmasabb pillanata, akkor az utolsó a legboldogabb.

A hidépítő hagyományoknak megfelelően, az összekapcsolt hídon először egy sörshordót görgettek végig, majd Mihály János bácsi Trabantjával indult a budai oldal felé, ezután kaptunk engedélyt, hogy rádiósko-

csinkkal mi is kipróbálhassuk az új híd pályaszerkezetét.

Ez a közvetítés kettős izgalmat jelentett. Egyrészt mert részese lehettem ennek a percnak, másrészt mert ennél az „egyenest”-nél avattuk fel a gépkocsiba szerelt urh adó-vevő készülékünket. A hidépítők „csillagosan” vizsgáztak ezen a napon, de az urh-készülék is kiérdemelte az 5-öst.

A hídszerelők sem akartak lemaradni olimpikonjaink mögött, és egyre-másra döntötték meg a különböző csúcokat a hidépítés „klasszikus” számaiban, a szegecselésben, hegesztésben, betonozásban, aszfaltterítésben, de az egészen új szakmákban, mint a fémtisztítás, fémszórás is elérték — a külföldi szintekhez mérve — a tisztas „ezüstérmes” helyezést...

Azóta már a szerelőszalagot is leszerelték — illő módon el is búcsúztatták —, s a tervezők, szerelők, mérnökök, munkások összefogásából megszületett új híd már az avatást várja.

Tizennyolc hónap nem nagy idő. a rádióriporter mégis úgy érzi, hogy évekre való élménnyel, emlékekkel lett gazdagabb. És most, a hidépítőktől való búcsúra készülődve, úgy érzi, hogy egy kicsit talán ő is közéjük tartozik...

Koltay Lajos